Момчето не можеше да продума.

— О, Чичило мой! — извика бащата, следъ като метна внимателенъ погледъ върху болния и като цѣлуваше момчето. Чичило, сине мой, какъ стана това, че тѣ заведоха при леглото на другиго? А пъкъ азъ да се отчайвамъ толкова, че не мога да те видя, следъ като майка ти ми писа, че те изпратила. Горкиятъ Чичило! Отъ колко дни си тукъ? Какъ е станало това недоразумение? Азъ вече се изправихъ на краката си, както виждашъ! Какъ е майката ти? Ами Кончетеле? А малкото какво прави? Азъ излизамъ отъ болницата. Да вървимъ, сине! О, Господи, Боже! Кой би помислилъ!

Момчето едвамъ можа да каже нѣколко думи, за да извести какъ е семейството.

— О, какъ съмъ доволенъ! — промълви то. — Какъ съмъ доволенъ! Какви лоши дни прекарахъ! — И не преставаше да цѣлува баща си.

— Ела — каза му бащата. — Ще пристигнемъ още тази вечерь у дома. Да вървимъ. — И го притегли къмъ себе си.

Момчето се обърна да погледне своя боленъ, който въ това време отвори очи и го изгледа втренчено.

Тогава бликна въ душата му цѣлъ потокъ думи.

— Не татко, чакай . . . ето не мога. Този старецъ. Отъ петь дни съмъ тукъ. Постоянно ме гледа. Мислѣхъ, че бѣ ти. Обичамъ го. Гледа ме, азъ ще му дамъ да пие. Иска да бѫда винаги до него. Сега той е много зле. Имай търпение! Не мога да го оставя. Ще се върна у дома утре. Остави ме да остана още малко тукъ! Нали нѣма да бѫде добре да го оставя? Вижъ, какъ ме гледа. Азъ не зная кой е, но той ме желае. Ще умре самъ. Остави ме! Искамъ да остана тукъ, мили татко!

— Браво, момченце! — извика лѣкарьтъ.

Бащата остана смаянъ, изгледа момчето, после изгледа болния.

— Кой е? — запита той.

— Единъ селянинъ като васъ — отговори лѣкарьтъ. — Дойде отъ чужбина. Постѫпи въ болницата въ сѫщия день, когато и вие. Донесоха го тукъ въ несвѣсть и не можеше да произнесе нито дума. Може би, далечъ нейде има семейство, синове. Мисли си, навѣрно, че вашето момче е нѣкой отъ неговитѣ близки.

Болниятъ гледаше момчето.

Бащата каза на Чичило: — Остани!

— Нѣма да остане за дълго, — промълви лѣкарьтъ.

— Остани, — повтори бащата. — Ти имашъ добро сърдце. Азъ отивамъ въ кѫщи да успокоя майка ти. Ето малко пари за пѫть. Сбогомъ, синко. До виждане!

Той го прегърна, изгледа го продължително, цѣлуна го по челото и замина.

Момчето се върна до леглото. Болниятъ изглеждаше успокоенъ. И Чичило започна да прислужва, безъ да плаче вече, но съ сѫщото усърдие, съ сѫщото търпение както преди. Започна да му дава да пие и да му оправя покривкитѣ, да милва рѫката му да му говори съ благъ гласъ и да го насърдчава.

Момчето стоя при болния цѣлия той день и цѣлата нощь. Остана и на следния день. Но болниятъ отиваше все по-зле и по-зле. При вечерния прегледъ лѣкарьтъ каза, че той нѣма да преживѣе нощьта. И тогава Чичило удвои своитѣ грижи. Нито за една минута не го напускаше. А болниятъ го гледаше. Гледаше го и отъ време на време още мърдаше устнитѣ си съ голѣмо усилие, сякашъ искаше да каже нѣщо. Едно извънредно благо изражение отъ минута на минута минаваше въ очитѣ му, които все повече се намаляваха и се премрежваха. И презъ тази нощь момчето бодърствува, докато презъ прозорцитѣ видѣ сипването на зората. Тогава дойде сестрата. Тя се приближи до леглото, хвърли погледъ върху болния и си отиде се бързи крачки. Следъ нѣколко минути отново се яви съ лѣкаря и съ единъ служитель.

— Издъхва, — каза лѣкарьтъ.

Момчето хвана рѫката на болния. Той отвори очи, изгледа го и ги затвори.

На момчето се стори, че той му стиска рѫката!

— Стиска ми рѫката! — извика то.

Лѣкарътъ остана една минута наведенъ надъ болния, следъ туй се изправи. Сестрата свали отъ стената иконата.

— Умрѣ! — извика момчето.

— Върви си, синко, — каза лѣкарьтъ. Твоята свята работа е свършена. Върви си и бѫди щастливъ! Богъ да те закриля! Сбогомъ!

Сестрата се отдалечи за малко, върна се съ китка теменуги, подаде ги на момчето и каза:

— Нѣмамъ какво друго да ти дамъ. Вземи това за споменъ отъ болницата!

— Благодаря, — отговори момчето, взе теменугитѣ съ една рѫка, а съ другата изтриваше сълзитѣ си. — Но азъ имамъ да изминавамъ пеша такъвъ дългъ пѫть. . . тѣ ще извѣхнатъ.

И момчето развърза китката, посипа теменугитѣ върху леглото и каза:

— Ще ги оставя за споменъ на моя беденъ мъртвецъ. Благодаря, сестро! Благодаря, господинъ докторе!

Следъ това то се обърна къмъ умрѣлия:

— Сбогомъ!.. — И докато търсѣше име, за да го назове, отъ сърдцето му се изтръгна сладката дума, съ която въ продължение на петь дни се обръщаше къмъ него:

— Сбогомъ, бедни татко!

Като произнесе това, то тури подъ мишница своето вързопче и съ бавни стѫпки, убито отъ умора, си тръгна.

Препорѫчайте списанието — запишете се!

Притежателите на

МАРТЕНСКА РАДОСТЬ

могатъ да се абониратъ

срещу 35 лева.